



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Р 147/2025
28.05.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Душан Судимац, адвокат из ..., против туженог „Електродистрибуција Србије“ ДОО Београд, Огранак „Електродистрибуција Зајечар“, ради отклањања извора опасности, одлучујући о захтеву Основног суда у Зајечару за одређивање другог месно надлежног суда за поступање у овој правној ствари, у седници одржаној 28.05.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ захтев Основног суда у Зајечару за одређивање другог месно надлежног суда за поступање у овој правној ствари.

Образложење

Пред Основним судом у Зајечару, у току је поступак по тужби тужиоца ради отклањања извора опасности, поднетој 13.09.2024. године овом суду против туженог.

Решењем Основног суда у Зајечару П 4736/2024 од 17.01.2025. године овај суд огласио се месно ненадлежним за поступање у овој правној ствари, као и да се по правноснажности решења спис предмета достави Основном суду у Неготину, као стварно и месно надлежном суду. Решењем Вишег суда у Зајечају Гж 272/25 од 20.03.2025. године, укинута је решење Основног суда у Зајечару П 4736/2024 од 17.01.2025. године и списи предмета враћени истом суду на даље поступање.

Основни суд у Зајечару је у прилогу пропратног акта П 498/2025 од 12.05.2025. године предмет доставио Врховном суду ради одлучивања о предлогу тужиље за делегацију надлежности у смислу одредбе члана 62. ЗПП, будући да је тужилац у тужби поставио захтев за утврђењем чињенице која се тиче непокретности, те да би у поступку било нужно утврђивати и да ли се предметни дрвени стуб налази на, у тужби означеној, непокретности која се налази на подручју Основног суда у Неготину, а за које утврђење би требало провести доказ вештачењем преко вештака геодетске струке, наводећи да предузимање ових доказних радњи применом института правне повоћи не би било целисходно ни сврсисходно и било би противно начелу економичности, предложивши да се за суђење у овом поступку делегира неки друго стварно надлежни суд у смислу одредбе члана 62. ЗПП.

Одлучујући о захтеву суда за одређивање другог стварно надлежног суда, на основу члана 62. став 7. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон), Врховни суд је нашао да захтев није основан.

Наиме, према одредби члана 62. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да надлежни суд првог степена може сам или на предлог странке да поднесе захтев највишем суду одређене врсте да одреди да у поједином предмету поступа други стварно надлежни суд, ако је очигледно да ће тако лакше да се спроведе поступак или ако за то постоје други оправдани разлози.

Дакле, на основу ове одредбе може бити одређено поступање другог суда, али који је стварно надлежан за поступање у предмету, под условом да суд који је по закону месно надлежан, није у могућности да поступа у конкретном предмету (нужна делегација) или ако његово поступање није сврсисходно (сврсисходна делегација).

По налажењу Врховног суда у овој правној ствари нису испуњени услови из члана 62. ЗПП, за одређивање другог стварно надлежног суда за поступање у овој правној ствари, јер разлози изнети у захтеву не указују да је очигледно да ће се поступак лакше спровести пред другим стварно надлежним судом, нити указују да постоје други оправдани разлози за одређивање надлежности другог стварно надлежног суда, због чега је и одлучено као у изреци.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић